

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

உள் நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 7 0 0

கலாநிலயம்:—

புற நாடு—வருஷ சந்தா ரூ. 9 0 0

வேளாளர் தேசம்,

புரையாத்தம், சென்னை.

Vol. 8]

1935 ஐஸ் மே மீ 30 உ

[No. 22

பொருளடக்கம்.

1. தலைங்கம் (Leader)	337	5. கம்பராமாயணம் (கிட்கிந்தைப் படலம்)	
2. நம்மாழ்வார் வைபவம் (7-ம் பத்து, 8-ம் தசகம்)		T. N. சேஷாசலம் B.A., B. L.	346
K. இராஜகோபாலாச்சாரியார் B.A., B.L.	339	6. ஒத்தெல்லோ (அங்கம் 2. களம் 3.)	
3. உதயண சரிதம்.		Shakespeare's "Othello"	348
S. சோமசுந்தர தேசிகர்	341	7. கலித்தொகை (மருதக்கவி 3.)	
4. சூரியன் (தாமசேதுக்கள், எரி நகரத்திரம்)		T. A. கனகசபாபதி முதலியார்	350
E. T. இராஜேஸ்வரி அம்மாள் M.A., L.T.,	344	8. வர்த்தமானம்	352

கலாநிலயம்

வித்தகமும் வித்தைகளும் 2.

புத்தசாத்திர வித்தைகளின்போக்கு எவ்வகைத்தாம் என்பதை முன்னைய இதழில் C. E. M. ஜோட் என்பவர்தம் உதவிகொண்டு விளக்கினோம். அவர் சொன்னவைகள் அதனோடு முடியவில்லை; இன்னும் வருகின்றன:—

Science, as Bertrand Russell has pointed out, does not change human desires. It merely makes it easier for human beings to give effect to their desires. If their desires are good, this added power of realizing them is good; if they are evil, it is correspondingly an evil.

Now man is still in many respects the same primitive creature, gullible, cruel, vengeful, credulous and vain as he was in Paleolithic days. Scratch the modern man, and, as the war showed, the savage appears. Civilization, I repeat is only sin deep. Now science has taken this paleolithic savage posturing as civilized man and endowed him with the powers of Gods, with the result that he is within measurable distance of exterminating himself. Give a boy an air gun and he may shoot a sparrow or break a window, but that is the extent of the damage; give him a modern Lee-Metford rifle and he becomes a public danger. The moral is obvious; it is not that mankind is worse than it was, merely that, if it is to escape destruction, it has a need to be better.

Until our social wisdom is able to cope with our mechanical skill, and we learn to live up to the challenge of our new powers, the discoveries of science will tend to our discomfiture rather than to our good. That they have done so in the past, the history of the past hundred and fifty years bears ample testimony. Again and again the benefits which each fresh advance in applied science might have bestowed have been cancelled by the circumstances attending its use.

The last century, it is notorious, witnessed man's acquisition of power over natural forces. He learned to control nature. Cotton was cheap, coal was torn from the bowels of the earth, and one man and a machine could turn out four times as many shirts and vests as a hundred men without machines formerly produced in twice the time. Yet the only way in which men could recover from the dust, the dirt, the stench, the foul air, the racket and the over crowding which cheap cotton and coal brought in their train, was by retiring into the country where Nature was still in more or less unimpaired control over man, with the result that those who made the money out of the powers which the scientists had won, took care to live as far as possible from the places

in which the money was made. As for the multiplicity of underclothing, the number of potential wearers increased almost as fast as the machines increased the number of vests and shirts for them to wear—they had to in those early days, when every child was a wage-earner from the age of five, if people were not to starve—with the result that men were very little better clad than they were before.

About the same time medical sciences was making great advances in the art of maintaining life in aged bodies, in consequence of which we now keep alive many old and disagreeable people whom previous civilizations had the sense to allow to die. It also achieved an unprecedented skill in the art of patching up broken bodies; but chemical science was meanwhile making equal strides in the power of blowing them to pieces, so that in the last war men could be seen employing all the resources of medical science to piece together shattered bodies, in order that the resources of chemical science might be utilized for the purpose of shattering them again. Since even the best surgeon can only patch up one broken or mutilated man at a time, while the chemist has enabled the gunner to blow to pieces a score at once, the increase in man's power of destroying the body must be reckoned on balance to have outweighed any gain from his increased knowledge of how to patch and restore it.

We have reached a new and wider understanding of the problems of insanity; mental derangement is not now considered to be a single homogeneous malady, alike in its causes and effects, nor are lunatics any longer regarded as incurable. But this improvement in the treatment of the insane is more than offset by the rapidly increasing number of the insane. Modern science, which is undoubtedly responsible for the better treatment, is responsible no less for the condition of turmoil and strain which calls for its increasing exercise.

A hundred and twenty years ago the man with a taste for a country life whose work lay in the city lived five miles out and walked the distance between his house and his office twice a day. To-day science has so improved means of transit that by taking a tube or a suburban electric train he finds the radius of accessibility increased from five miles to twenty. But in making a distance of twenty miles possible, science has also made it necessary; for society has shown its sense of the transit advantages which science has conferred by immediately extending its cities to the extreme limits of the radius that science has enlarged, with the result that, although a man can travel further to find the country, the coun-

try is proportionately further to find. As a consequence, the country lover must now spend as long travelling to his work as he did before; but instead of enjoying an hour and a half of health-giving exercise, he must burrow twice daily like a mole in the earth, scowl behind his paper as an alternative to meeting the opposed scowls of those ranged in front of him, and emerge at his journey's end with heavy head and shattered nerves, blinking like an owl at the sunlight he has lost.

The modern science has solved the transport problem by turning the home into a dormitory and its owner into a peripatetic mole.

By the invention and perfection of contraceptives science has taught us how to control birth. But instead of using our knowledge to improve the species by gradually eliminating the unfit and deliberately breeding from chosen stocks the type of citizen we require, we have allowed the invention to depress the level of the population by a dysgenically selective birth-rate. The idle, the feckless, the half-witted and the dull, all those who are too stupid to know how to apply birth-control devices or too careless to use their knowledge if they had it, continue to breed like rabbits, while the more responsible members of the population partially sterilize themselves by their refusal to bear more children than they can bring up in decency and comfort. Thus the better stocks fail to keep up their numbers, while society grows like a pyramid continually flattening out at the top and proliferating at the base.

இவ்வாங்கிலக் கட்டுரையின் பின்னடப் பொருள் பின்வருமாறு:—

மானுட இச்சைகளைப் பூதசாத்திரம் மாற்றுவதில்லை. மனிதர்தம் இச்சைகளை நடத்திக்கொள்வதையே பூதசாத்திரங்கள் எளியதாக்குகின்றன. இச்சை நல்லதாயின், இச்சைத்தியும் நல்லது, இல்லையெல் இல்லையே. நம்முடைய நாகரிகம் பாவத்தையெட்டும்வரையிற்றான் ஆழ்ந்திருக்கின்றது. இனிமனிதர் தம்மைத் தாமே மிகவிரைவில் அடியுடன் அழித்துக்கொண்டு விடுவார். முன்னிலும் மனிதர் இக்காலத்தில் கெட்டவர்கள் ஆகிவிட்டனர் என்பதுபிழை. தீயோர் தம் தீமைகளைச் செய்யக் கருவிகள் அதிகம் இப்பொழுது எளிதிற்கிடைத்திருக்கின்றன; அவ்வளவே. மனித இனமே படுநாசமாகித் தொலையாமல் காக்கப்பெற வேண்டுமானால், முன்னிலும் மனிதர் இப்பொழுது நல்லவர்களாகவேண்டுமென்பது அதிகமும் அவசியமாயிருக்கின்றது. பூதசாத்திரங்களின் உதவியால் கண்டுபிடித்திருப்பவைகளின் நன்மைகளெல்லாம், அவைகளை உபயோகப் படுத்துகின்ற முறைகளைக் காணும்போது முற்றிலும் அழிந்துவிடுகின்றன வென்பது மீண்டும் மீண்டும் தெரியவா வில்லையா? .

வைத்திய சாத்திரமும் வளர்ந்து வருகின்றது. வயதால் தளர்ந்த மனிதனைப் பிடித்துவைக்

கக்கடியவர்களாக இருக்கின்றோம். இன்னவர்களைச் சாகவிடுவதே நல்லதென்று பண்டைக்கால மக்கள் கொண்டிருந்த அறிவும் நமக்கு இப்பொழுது இல்லாமற் போயிற்று. உடைந்துபோன உடல்களை ஒட்டிவைக்கும் இரணவைத்தியத் திறமை இக்காலத்திலதிகம். எனினும், இரசாயன சாத்திரமோ, உடலைத் துண்டுதுண்டாகச் சிதறடிக்கும் வழிகளை மிகமிகவேகமாகக் கண்டுபிடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. முன்னே நடந்த ஐரோப்பியுத்தத்தில் இவ்விபரிதத்தைநன்கு காணலாம். வைத்தியசாத்திர முயற்சியால் உடல்வலியுடையவர்கள் ஆக்கி மனிதரைப் போர்க்களத்தில் கொணர்ந்து நிறுத்தினார்கள். இரசாயன சாத்திரத்தேர்ச்சியினால் செய்த வெடிமருந்துகள் இவர்களைப் பொடியாக்கின. இப்படிக்கைகால் உடைந்தவர்களை இரணவைத்தியத் திறமையால் ஒட்டி ஒட்டி முழு உடலினராக்கினார். எதற்காக! மீண்டும் இவர் போர்க்களம்புகுந்து இரசாயனசாத்திர முறைப்படி உடைவதற்கே ஆகவன்றோ! என்ன மதியினம்!

பைத்தியம் பிடித்தவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய வைத்திய முறைகளில் இக்காலத்தவர் நல்ல தேர்ச்சியடைந்திருக்கின்றனர். ஆயினும் இப்பைத்தியநோய்ச் சிகிச்சையின் திறமை மிகுக்கின்ற வாங்கே பைத்திய காரர்களின் தொகையும் அதிகரிக்கின்றது. சிகிச்சை முறைகளின் தேர்ச்சிக்கும் பூதசாத்திர வித்தைகள் தாம் காரணம்; மற்றும், பைத்தியம் பிடிப்பதற்கு ஏதுவாயிருக்கின்ற அல்லலும் அலைச்சலும் அமைதியின்மையும் அதிகமாவதற்கும் அச் சாத்திரவித்தைகளே காரணமாகின்றன.

நாட்டுப்புற வாழ்க்கையில் விருப்பமுள்ள ஒருவன் நூற்றிருபது வருடங்களுக்குமுன் பட்டணத்

தின் எல்லையிலிருந்து ஐந்து மைல்களுக்கு அப்பால் வசித்துத் தன்னுடைய உத்தியோகத்திற்கு நடந்து சென்று திரும்புவான். இப்பொழுது எலக்டிரிக் ரயில்களும் தரையின்கீழ் குடைந்தசெல்லும் வண்டிகளும் வந்துவிட்டன. ஆகையால் பட்டினத்திலிருந்து இருபதுமைல் தூரத்திலு மிப்பொழுது வசிக்கக்கூடியவனாயிருக்கின்றான். பூதசாத்திரமே இவனை இத்தூரம் தூரத்தியதென்றுஞ் சொல்லலாம். இப்படி இவன் இன்று நாட்டுப்புறத்தைத் தேடிச் செல்லச் செல்ல அதுவும் அகன்றுகொண்டே போகின்றது. இதனால், முன் இவன் வசிக்குகின்ற இடத்திலிருந்து உத்தியோகம் செய்கின்ற இடத்திற்குப் போவதற்கு எவ்வளவு நேரம் ஆயிற்றோ அவ்வளவு நேரம் இப்பொழுதும் ஆகின்றது. இதன் முன்னே ஒன்றரை மணி நேரம் நடந்ததனால் பெற்ற ஆரோக்கியத்தை இப்பொழுது இழந்துவிட்டான். அதற்குப் பதிலாக இப்பொழுது நாள்தோறும் இரண்டிரைம் எலிகளே போலத் தரையின்கீழ் குடைந்து சென்று, தனது சிசிசுப்பை வர்த்தமானப்பத்திரிகையின் பின்னே மறைத்து, தளர்ந்த நரம்பும் நோசுத் தலையுமாக இரயிலைவிட்டிறங்கி ஆந்தைபோல அவனிழந்த வெளிச் சத்தைக்கண்டு விழிக்கவேண்டியவனாயிருக்கின்றான்.

கர்ப்பத்தடை முறைகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் உயர்ந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சந்ததியற்றுப் போகும்படி செய்துகொள்ள நேர்கின்றதுடன், மூடர்களும் ஈனர்களும் இம்முறைகளை அறியாதவர்களாய் எலிகளென்னப் பிறந்து பிறந்து பெருகுகின்றனர். இவ்வளவுதான் இதனால் கண்ட பலன்.

நம்மாழ்வார் வைபவம்

திருவாய்மொழி

[326 வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

7-ம் பத்து, 8-ம் தசகம்

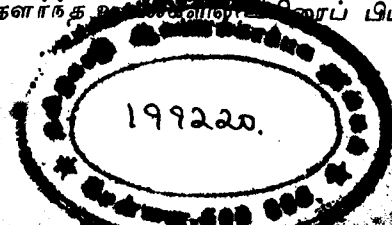
1-ம் பாசுரம்

மாயாவாமனனே மதுரதாரியருளாய்
தீயாய் நீராய் நிலனாய் விசம்பாய்க் காலாய்த்
தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றும் மாய்முற்றுமாய்
நீராய் நீரின்றவாறு யிவையென்ன நியாயங்களே.

அவதாரிகை:—சென்ற 7-ம் பத்தில் ஆழ்வார் தம் மனோரத்தின்படிபகவானின் திவ்வியஸௌந்தரியம் அகக்கண்ணுக்குப்புலனானும் பிரத்தியக்ஷமாய் எப்போதும் கண்டு அதுபவிக்கத் தம் தேஹமாகிய பிரகிருதி சம்பந்தம் தடையாக நிற்பதைப் பற்றி வெகு பிரகாரமாய் அலர்நிப்பித்தபித்தார். தாம்பகவானை உள்ளபடியே ஆழ்ந்த பக்தியால் அறிந்து அவனின் குண திசயங்களையும் திவ்விய ஸௌந்தரியத்தையும் உணரலாகித் தாமவனுக்கே ஆள்பட உரித்தானவரென்பதைத் திருவுள்ளத்தில் கடைபிடித்தார். பகவத்கீதை 11-ம் அத்தியாயம் 54-ம் சுலோகத்தில் “பக்தியாத்வநந் நியயா சக்ய அஹமேவம் கிதோர்ஜுனா; ஞாதாம் திருஷ்டிஞ்ச தத்வேந பிரவேஷ்டிஞ்ச பார்

தபா” - (நான், என்னிடத்திலேயே வைக்கப்பட்ட பக்தியினாலேயே உள்ளபடி அறிகிறதற்கும் உள்ளபடி பார்க்கிறதற்கும் என்னை அடைவதற்கும் தக்கவனாகிறேன்) என்று பகவான் பணித்துள்ள கட்டளைப்படி ஆழ்வாருக்குண்மையான அறிவு கைவந்ததைப் பல்விடத்தும் பரக்கச்செப்பியிருக்கிறார். அடுத்த சம்மாரம் அவனைக் காணுவதென்று விளம்பப்பட்டிருக்கிறதே, அவனைக் காணுவது பக்தியோகம் முதிர்தவர் களுக்கும் வாய்க்குமோ? இம்மஹானே திருவாய்மொழி தொடக்கத்தில்? -ம் பாசுரத்தில் பகவத்தரிசனம் “மன்னக மலமற மலர்மிசை யெழுதரு மன்னுணர் வளவிலன் பொறியுணர் வளவிலன்” என்னக் கூறமிடத்து மனிதருடைய வெளி யிந்திரியங்களுக்கும் யோகரப்பியசத்தால் பரிசுத்தமான மனஸுக்குக் கூட அகப்பட வாய்க்காதென்று அல்லவோபாசரம். இப்படி உரைத்தது கல்லியானகுண சுவரூபமும் திவ்விய ஸௌந்தரியமுமகப்பட குறித்தபடி: அதாவது இவைகளைக் காண்பது அரிதென்றார். தமக்கு மாத்திரம் இவைகளை அதுபவிக்க ஈசன் இன்னருளால் (மதி - எம்பெருமானின் திவ்வியாத்ம சய

211, 112-8814
N 35-8-22

ரூப ஞானமும், நலம்-அவனிடத்தில் உண்மையான பக்தியுமாகிய மதிநலம்) நிர்ஹேதுகமாகக் கிடைத்த தென்று திருவாய்மொழித் தொடக்கப்பாசுரத்திலே யேயருளிச்செய்தார். அப்பாசுரத்தில் அவன் திருவடி மலர்களில் எப்போதும் அமர்ந்து “தொழுது எழு” என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து ஆஞ்ஞாபித்தார். தன்னைப் போன்று எம்பெருமானிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களை மானிடர்களில் காணாமையால் “முழு நலமான” - பூர்ணனந்த சுயரூபமுள்ள பகவானை இவர்கள் இழந்துபோகின்றார்களே என்று வருந்தி இவர்களைப் பக்திமாண்களாக ஆக்கியாகிலும் அவர்களோடு கூடிப்பகவானின் சுயரூப குணங்களைச் சொல்லியும் கேட்டும் “பரஸ்பரம் பாவயந்தி!” என்று சொல்வதுபோல் கூடியதுபவிக்க வேண்டுமென்று அபேகை பிறந்து ஆழ்வார் இரண்டாம் தசகத்தில் பரோப தேசத்திலிழிந்து எம்பெருமானைக் காணாதல் வேண்டுமானால் “விடென்முற்றவும்” என்று உலகப்பற்றுக்கள் எல்லாவற்றையும் ஒழித்து விடுங்கோள் என்று துடங்கி “உள்ளம் உரை செயல்” இம்மூன்றையும் நசிபித்து “எம்பெருமானிடத்தில் இறைபற்றுங்கோள்”: இவ்வண்ணம் அவனின் “எழில் சம்பத்து” இவைகளில் மனத்தை ஊன்றி அவனிடம் அடைவீர்களாகில் எல்லா உலகப்பற்றும் விடும், இதுவே மாறாத சீரிய புருஷார்த்தமென்று எல்லா ஜீவாத்மாக்களு மிதுபோல் “நேர்நிலை”யாமென்று ஆராயுமிடத்தில் உலகத்தாருக்கே எளிதில் தோன்றுமென்றும் காட்டி “வண்புகழ்நாரணன் திண்கழல்சேரே” என்று இரண்டாம் தசகத்தை முடிக்கிறார். மூன்றாம் தசகத்தினில் தம்மைத் தாமே வினவிக்கொண்டு எம்பெருமான் எவ்வெவருக்கும் காண்கைக்கு அருமையென முன்னர்ச் சாற்றினவர் “பத்துடைய அடியவர்க்கு எளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய வித்தகன்” என்று உப தேசம்மேல் அறிவிக்கிறார். அதாவது “எம்பெருமானைக்காண வேணுமென்ற அபேகையுடையார்க்கு அவன் காணலாம்படி எளியவனாவான். மற்றவர்களுக்குக் கண்டு அறியக் கூடாதவன் என்றருளிச் செய்கிறார். இவர் திருவாய்மொழியில் உபதேசிக்கின்ற பக்தியோகம்பகவானிடத்தில் இடைவிடாத அன்பும் அவனுக்கே ஆள் ஆகவேண்டுமென்ற தவமுயற்சியுமாம் இது. நெடுவழி இப்போது நடையாடும் பக்தியென்னப் பெயர்பெறும் வணக்கநெறிகள் வேதார்திகள் கூறுகிற அவபக்தியோ வேறு. அது தாழ்ந்த பலன்களான ஐசுவரியங்கள் போகங்கள் இவைகளைப்பற்றி வழிபடுவதேயாகும். மற்றையபூர்ணமான தவநெறியாகிய “பக்தியோக”க் கிளையாகிய ஆழ்ந்த தீவிரமான பக்தியே பரபக்தி. இவ் வாழ்ந்த பக்தியில் அமர்ந்த பின்னர் இதன்மேல் முதிரும் திருடமான பரபக்தி துடங்கலாகாதோ வென்று கேட்கலாம். நடுவிடையில் “பாஞ்ஞானம்” அதாவது இந்திரியங்கள் சுவயம் அதுபவித்ததுபோல் ஓர் விலகாணமான ஞானம் உண்டாகும். இதுதான் காணும்படி ஏன் உண்டாக வேண்டுமென்றால், சித்திரமும் கைப்பழக்கம் கவிதையும் நாப்பழக்கம் என்னுமாப்போலே “பக்தியோகத் தால் பகவான் சுயரூபத்திலும் சுபாவத்திலும் எப்

படிப்பட்டவனு யிருக்கிறானே அப்படிக்குள்ள அவனை நிஜபக்தியால் உண்மையாக எவன் அறிகிறானே அவன் என்னை இவ்விதமா யறிந்தபிறகு அந்த உண்மையான பக்தியினாலேயே என்னை அடைகின்றான்” என்று மேலேயும் தோசாரியன் 18-ம் அத்தியாயம் 55-வது சுலோகத்தில் நிபந்தனை ஏற்படுத்துகின்றார். இதன் கருத்து: பக்தி உண்மையானாலும் அது சஞ்சலப்படாமல் வேறன்றி முனைத்து ஒங்கி வளர்ந்து விளையவேண்டும்; சிலகாலம் பரிச்சயம் ஏற்பட்டால் தான் ஊர்ஜிதப்பட்டுப் பக்தி முதிர்ந்து பகவானைக் காண்டலில்லாதகமும் அவனைப்பிரிந்திருத்தலில் துக்கமும் ஏற்பட்டுப் பரமபக்திக்கு அந்தப்பக்தன் உரித்தாவானென்று திட்டப்படுத்தலின் நிமித்தம். இதைத் தான் “அபரோகூத ஞானம்” என்று வேதார்திகள் விவஹரிக்கின்றார்கள். அதாவது இந்திரியங்களின் அபேகையால் கிட்டும் ஞானம் “பரோகூத ஞானம்” இவைகளின் உதவியின்றிக்கே இந்திரியங்களால் கிடைக்கக்கூடிய அதுபவித்தை அவற்றின் உதவியில்லாமலே ஞானத்தால் அடைவதுதான் (“அ” negative) அபரோகூத ஞானம்”. இதை வைணவர்கள் “பிரத்தியக்ஷ ரூபாபன்ன ஞானம்” என்னும் பெயர் வைத்து விவஹரிப்பதுண்டு. இதுதான் ஐம் பொறிகள் அதுபவித்ததுபோல் ஏற்படும் ஞானம் - இந்த ஞானம் எவ்வண்ணம் ஏற்படுமென்பது தெளியாமல் தேராமல் மயங்கின மாக்களுக்கு, “வேதம் தமிழ்செய்த மாறனாகிய” இவ்வாழ்வார், பகவானைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் காண வேண்டுமென்ற பேரவாக் கொண்டு 7-ம் பத்து 2-ம் தசகத்தில் அரங்கநாதப் பெருமானிடத்தில் மோஹித்திருப்பதை நாயகியின் திருத்தாயார் பாசுரத்தால் “உன் எண்ணம் தான் இவ்விதத்தில் என்னவாயிருக்கிறது” என்று வினவுகின்றார். இந்தத் தீவிர ஆசை பகவானைக் கண்டு நேரே கலந்து அதுபவித்த பிறகும் திருப்பேரைக்கு மிருக வேட்டைக்குப் போகிறேனென்று நாயகியின் சம்மதம்பெற்று விடைகொண்ட பகவான் சற்றுத் தாமதித்தால் தாய்மாரை மீறித் திருப்பேரைக்குத் தனி வழியாய் ஊரவர் ஏசினாலும் ஏகத்தணிந்த ஆழ்வார் அவர்களை நிர்ப்பந்தித்துப் புறப்பட்டதையுங் கண்டனம். 6-ம் தசகத்தில் எம்பெருமானது குணம் அழகு முதலியவற்றை எண்ணிப்பிரத்தியக்ஷமாக அதுபவிக்கும்படி ஆழ்வார் மனம் உருகிக் கூப்பிட்டதையும் படித்தோம். 7-ம் பத்து 7-ம் தசகத்தில் பகவானின் திவ்வியாவய ஸௌந்தரியம் உருவெளித்தோற்றத்தில் உண்மையைப் போன்று காணப்பட்டதினால் என்னை அடையும் ஆசையை ஒழித்துவிடுங்கோள், நான் அடிமாண்டு போவேன்” என்று “அன்னமீர்காள் நசை ஏன் துங்கட்கே?” என்று முடித்தார். இவ்வண்ணம் இம்மஹான் தமிழிலக்கிய புலனெறி விளக்கத்தால் உலகருக்கு வேதார்த அர்த்தங்களைத் தெளிந்து தேர அறியச் செய்த பாமோபகாரத்தை ஆழ்வாரின் சிரேஷ்ட சீடராகிய மதுரகவிகள் “அருமறைகள் தமிழ்செய்தா நருளே கொண்டு துணிந்த” நெஞ்சினராய் ஒழிந்து தோன்றக் காட்டும் தொல்வ

ழியே நல்வழிகள் துணிவார்கட்கே” என்று அருளிச் செய்தார். இந்தப் “பிரத்தியக்ஷ ரூபாபன்ன ஞானம்” முதிர்ந்து பரமபக்தியால் பகவானை அவனின் ஆணையும் திருமகளின் ஆணையு மிட்டே வளைத்ததைப் பின்னர் 10-ம் பத்தில் ஆழ்வார் நிதர்சனப்படுத்துகின்றார். இந்தப் “பரபக்தி” காஷ்டையில் பகவானின் திருவடிகளைப்பிடிக்க யத்னித்தபோது திருவடிகளைக்கைக்கு அகப்படாமல் ஏமாந்துபோகிறவரையில் ஊர்ஜிதவிசுவாசத்தில் அமர்ந்துகட்டுபோகும் சுபாவமுள்ளது. திருக்குறள் “நனவினா னநீர்தாரென்பர் கனவினாற் காணாக்கொலிவ்வூரவர்” என்று கூறும். “இவ்வூரினிடத்தே உள்ள பெண்கள் நனவினிடத்தே நம்மைவிட்டுப் பிரிந்தாரென்று நம்முடைய காதலரைக் கொடுமை கூறுகின்றனர்; இவ்வண்ணம் கொடுமை சொல்பவர் அவர் நம் கனவினிடத்தே நீங்காது வருதலைப் பார்த்தறியாரோ?” என்று தலைவி மோஹிக்கொண்டு தான் கனவில் உண்மையாகவே காதலரைக் காண்பதாகத் துணிந்து பிறரும் தன்போல் காணமுடியும், அப்படி அவர்கள் செய்யாதது ஊரவரின் கொடுமையேயென அதுமாறிப்பது இங்குக் கவனிக்கத் தக்கது.

அவதாரிகை:—பகவானின் திவ்விய ஸௌந்தரியம் உருவெளிப்படாநின்று ஆகர்ஷிக்க அது எப்போதும் நிலைநின்று தமக்குத் தங்கவிலையே என்று ஆழ்வார் நசையற்று ஒழிய முயற்சித்தாலும் அவரை இடைவிடாமல் திரும்பியும் பற்றித் தொடர்ந்து ஆசைப்படும்படி செய்யும் பகவானினுடைய குணவிகல்பத்தில் ஆச்சரியப்பட்டு இதென்ன சேராச் சேர்த்தியென்று விஸ்மயப்பட்டு உன் உள்ளபடிதான் என்னவோவென்று பகவானை ஆழ்வார் வினவுகிறார். இவ்வளவேயாம் இருக்கும்படி என்று தமது விசித்திர சக்திகளையும் விநோதங்களையும் விபூதிகளையும் பகவான் ஆழ்வாருக்குக் காட்டிகொடுக்கிறார். அவற்றை எல்லாம் இப்பாசுரம் விவரிக்கிறது.

உரை:—மாயா-இப்பாசுரத்தில் உரைக்கப்படுகிற விசித்திர சக்தியுள்ளவனே! வாமனனே - பரவிபூதிகளையுடையவனு யிருந்துகொண்டு அவற்றை எல்லா மொரு சிறுவடிவத்தில் அடக்கி வாமனரூபனாகவந்த

வனே! மதுரதா-ஆச்சரிதவிரோதிகளையடக்குபவனே, தீயாய் - அக்நிரூபமாக இருக்கிறவனே, நீராய் நிலையு விசம்பாய் காற்றாய் தாயாய், தந்தையாய் (மக்களாய்) - புத்திரர்களாய் (மற்றுமாய்) - மற்றுமுள்ள பத்துக்களாய் (முற்றுமாய்) எல்லாவித சிருஷ்டியின் காரியமுமாய் அதாவது எல்லா விபூதிகளுமாய் (நீயாய்) - இவற்றோடு கலப்பன்றிக்கே உன்னுடைய அஸாதாரண ஆகாரத்தை யுடையனுமாய் நீ நிற்கிற படி, நீயருளாய்-என்ன (நியாயங்கள்) காரணங்களுக்காக ஏற்றியிருக்கின்றாயென்று எனக்குத் தெரியச் சொல்லவேணு மென்றார்.

2-ம் பாசுரம்

அங்கண்மலர்த்தண்துழாய்

முடியச்சுதனையருளாய்

திங்கனும் ஞாயிறுமாய்ச்

செழும்பல்சுடராயிருளாய்ப்

பொங்குபொழிமழையாய்ப்

புகழாய்ப்பழியாய்ப்பின்னும்

வெங்கண்வெங்கூற்றமுமா

யிவையென்னவிசித்திரமே.

உரை:-அங்கண்-அழகிய கண்களையுடைய, மலர்-புஷ்பங்களும், தண்துழாய்-முடி-சீதளமான திருத்துழையை புனைந்த, முடி - கீரிடமுள்ள, அச்சுத்தனே-அழிவில்லாதவனே. திங்கனும் ஞாயிறுமாய். செழும்-வெகு பிரகாசமான, பல்சுடராய் - நகூத்திரங்களாய், இருளாய் - இவைகளுக்கு எதிர்த் தட்டான இருளாய், பொங்குபொழி மழையாய்-செறிந்த நீர்த் தாரை பொருந்திய மழையாய், புகழாய் பழியாய், பின்னும் இவை பெல்லாமல்லாமலும், வெங்கண் - குருரமான பார்வையே சுபாவமாகவுடைய, வெங்கூற்றமுமாய் - யமசுவரூபமாய், இவை - இவைபோன்ற, என்ன விசித்தரம்-என்ன ஆச்சரியமான ஸுபாவமாயிருக்கறாய். இதற்கெல்லாம் காரணமுண்டாகில், அருளாய் - அதுகூறஹம்செய்து சொல்லவேண்டும் என்கிறார்.

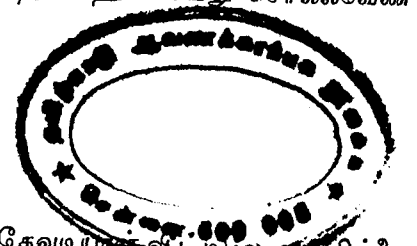
உ த ய ண ச ரி த ம்

[328-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

உதயணன் தன் நாட்டைப் பெற்று அரசனாக ஆளுகையில் கோஷகன் என்றொரு மந்திரி இருந்தான். இவன் முற்பிறப்பில் அஜித நாட்டில் பிறந்து கொதுகலகன் என்ற பேரோடு வாழ்கின்ற காலத்திலே அந்த நாட்டில் பஞ்சம் உண்டாயிற்று. இவனும் இவனுடைய மனைவியும் அந்த நாட்டை விட்டு வேற்று நாடு சென்று பிழைக்கலாமென் மெண்ணி, தங்களுடைய ஒரே பிள்ளையைத் தூக்கிச் சென்றனர். குதுகலகன் பிள்ளையைத் தூக்கிச் செல்வது துன்பமாக இருந்ததால் வழியில் பிள்ளையைப் போட்டுவிட்டான். இதனைக் கண்ட இவனது மனைவி அழுது பிள்ளையைப் பெற்று வழிநடந்தாள். இந்தக் குற்றத்திற்காக இவன் மறுபிறப்பில் கோசாம்பியிலுள்ள ஒரு தாசியாயிற்

றில் பிறந்தான். “தேவடியான் விட்டழிவு துன்பிள்ளை பிறந்ததுபோல்” என்ற பழமொழிக்கு இணங்க அந்தத் தாசியிந்த பிள்ளையை முறத்தில் வைத்துக் குப்பையில் எறிந்துவிடச் செய்தான்.

அன்று உதயணனுடைய பொக்கிஷ மந்திரி அரசன் மனையிலிருந்து திரும்பி வருகையில் அரசன்மனைச் சோதிடரைக் கண்டான். அவரைக் கண்டு அன்று உண்டான நட்சத்திரங்களின் சேர்க்கையால் உண்டாகும் பயன் என்னவென்று கேட்டான். சோதிடன் நட்சத்திரசமாகமத்தைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு, இன்றுகாலையில் இந்தக் கோசாம்பிகளில் ஒருபிள்ளை பிறந்திருக்கிறதென்றும், அது வரப்போகும் பொக்கிஷமந்திரி யாகுமென்றும் கூறினான். இதனைக்

கேட்ட பொக்கிஷமந்திரி பொறுமைகொண்டு ஏவ லாளர்களை விட்டு அன்று பிறந்த பிள்ளையைக் கண்டு பிடித்துக் கொண்டுவிடும்படி செய்தான். காவற் காரர் சென்று தேடிக்கோஷகளைக் கொணர்ந்தனர். அவனைப் பொக்கிஷ மந்திரி ஏழு தடவை கொல்ல முயன்றும் அவன் இறக்காமல் பலவிதமாகக் காப் பாற்றப்பட்டு இந்தப் பொக்கிஷ மந்திரிக்குப் பின் பொக்கிஷமந்திரி யானான்.

இவன் பொக்கிஷமந்திரியாக வாழ்ந்துவருகையில் பத்தாவது என்ற ஊரில் ஒரு பொக்கிஷ மந்திரி இருந்தான். அவனும் கோஷகனும் நண்பர். அந்த ஊரில் கொள்ளைநோய் உண்டானபோது அந்த அரசிறை யமைச்சன் கோஷகனிடம் செல்லலாமென்று எண்ணித் தன் பெண்டிள்னையோடு வந்தான். கௌ சாம்பி வந்ததும் அவன் இரண்டொரு நாள் இளைப் பாரியபின் கோஷகனைக் காணலாமென்று எண்ணி யிருந்தான். வந்த இரண்டு நாளைக்குள் பெண்ணை விட்டுவிட்டு இறந்துவிட்டான். அதனைக் கேட்ட கோஷகன் அந்தப் பெண்ணைத் தன் பெண்போலப் பாவித்து வளர்த்துவந்தான். அந்தப் பெண்ணுக் குச் சாமாவதியென்று பெயர். அவள் பருவமடைந்த போது அவளுக்குக் கோஷகன் ஐந்துறு தாதியரை நியமித்திருந்தான்.

கௌசாம்பியில் விழாவொன்று நடந்தது. அந்த விழாக்காணச் சாமாவதியும் தந்தோழிகளோடு சென் றிருந்தாள். அவளைக்கண்ட உதயணன் அவளுடைய அழகில் ஈடுபட்டு அவளைத் தனக்குத் தரும்படி கோஷ கனைக் கேட்டான். அரசர் குடித்தனத்திலிருக்கிற பெண்களை மணந்தபோது துன்புறுத்துகின்றனராம்; ஆனதாலே தன் பெண்ணை அரசனுக்கு மணஞ்செய் விக்க இயலாதென்று கோஷகன் சொல்லியனுப்பி னான். இந்தச் செய்தியைக்கேட்ட அரசன் அமைச்சன் து சொத்தைப்பற்றி முதல்செய்த அவனுடைய வீட் டையும் பூட்டிவிட்டான். வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்த சாமாவதி நடந்த வரலாற்றை யறிந்து தன் தகப்ப னைச் சினந்துகொண்டு அன்னவாறு அரசனுக்குச் சொல்லியனுப்புவது தகுதியில்ல வென்று கூறினான். அரசன் சாமாவதியை அவளது ஐந்து நூறு தாதி யரோடு அழித்துக் கொள்வதாக இருந்தால் அரச னுக்கு மணஞ்செய்விக்க இஷ்டமில்லை. ஒன்றும் இல் லையென்று சொல்லியனுப்பும்படி கோஷகனை வேண் டிக்கொண்டான். கோஷகன் அவ்வாறே உதயணனு க்குச் சொல்லிவிட்ட உதயணன் அதற்குச் சம்மதித்துச் சாமாவதிக்கு மணந்து தன் பட்டமகிஷியாக்கிச் சகலசிறப்புஞ் செய்து போற்றிவந்தான்.

உதயணன் பின் சண்ட பஜ்ஜோதனனுடைய மகளா ன வாசலத்ததை என்பவளை மணந்துகொண்டான். ஒருநாள் சண்ட பஜ்ஜோதனன் உய்யான வனத்திலி ருந்து திரும்பி வரும்போது தன்னுடைய பரிசனங்க ளைப் பார்த்துத் தன்னைவிடச் செல்வத்தில் மிகுந் தோர் உண்டோ என்று வினவினான். அவனைவிடக் கோசாம்பி அரசனுை உதயணன் செல்வம் முதலா யவற்றில் மிகுந்தவன் என்று உடன் கூட்டத்தார் கூறினர். அதனைப் பொறுத பிரச்சோதனன் உதய ணனைச் சிறைபிடிக்கவேண்டுமென்று கூறவே அது இயலாத காரியமென்று கூறினர். ஆனால் அவன் யானை வேட்டையில் கெட்டிக்காரனென்றும் யானை

களை வணக்குகின்ற மந்திரங்களை அறிவானென்றும் கேட்டவுடன் இயந்திர யானை ஒன்று செய்து அது கொண்டு அவனைப் பிடிக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். அந்த யானை கோசாம்பிக்கு அருகிலே திரிவதைக் கண்ட வில்லிகள் உதயணனுக்குச் சொல்ல, அவன் அந்தயானையைப்பிடிக்க வேடர்பின்னே சென்றான். எதிரிகள் இயந்திர யானையைச் செலுத்திச் சென்று உதயணனை உடன்கூட்டத்தினின்றும் பிரித்துச் சி றைப்படுத்திப் பிரச்சோதனன்முன் கொண்டபோய் விட்டனர். இதனை அறிந்த உதயணனது சேனை உச் சயினையை முற்றுகையிட்டது.

அவன் உதயணனைச் சிறையில் வைத்துவிட்டு மகிழ்ச்சி கொண்டாடிக்கொண்டிருந்தான். அப்படிச் சிறையிடப்பட்ட மூன்றாம் நாள் உதயணன் தன் காவற்காரரைப் பார்த்து அரசன் என்ன செய்கின்ற னென்று கேட்டான். அவர்கள் தங்கள் காவலன் மகிழ்ச்சி மேலிட்டுக் காலத் தள்ளுவதாகச் சொல்ல, உதயணன் காவலரைப் பார்த்து 'உங்களுடைய அரசன் பேடியா? எதிரியான அரசனைக் காவலிட்டுத் தூங்குவானா? ஒன்று அவனை விட்டுவிடவேண்டும் அல்லது கொல்லுதல்வேண்டும்' என்றுகூறினான். காவற்காரர் இந்தச் செய்தியைப் பிரச்சோதனனுக்கு அறிவிக்கவே, அவன் கோபங்கொண்டு உதயணனிடம் வந்து இவ்வாறு அவன் கூறியது உண்மையா வென் று வினவினான். உதயணன் அஃது உண்மையென்று சொல்லவே, அவனுக்குத் தெரிந்த யானைகளை வணக் குகின்ற மந்திரத்தைச் சொன்னால் விட்டுவிடுவதாகப் பிரச்சோதனன் கூறினான். பிரச்சோதனன் உதயண னுக்கு வணக்கஞ்செய்து கேட்டால் அந்த மந்திரத் தைச் சொல்ல முடியுமெயொழிய வணங்காதவருக் குச் சொல்ல இயலாதென்று உதயணன் கூறினான். ஆனால் தன்னை வணங்கும் எவருக்கும் இந்த மந்திரத்தை உபதேசிப்பதாக உதயணன் ஒப்புக்கொண் டான்.

பிரச்சோதனன் தன்னுடைய மகள் இந்த மந்திரத்தைக் கற்றுக்கொண்டால் தான் பிறகு அதனைக் கற்றுக்கொள்ளலாம் என்றெண்ணி ஒருபாயம் செய் தான். தன் மகள் வாசலத்தத்தையைக் கூப்பிட்டு மந்திரத்தெரிந்த குஷ்டரோகி ஒருவன் வந்திருக்கின்ற னென்றும், அவனுக்கு யானையை வணக்கும் மந்திரம் தெரியும் என்றும், அதனைத் திரைமறைவில் உட் கார்ந்து அவனிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டு தனக் குச் சொல்லும்படியும் சொன்னான். உதயணனிடம் கூனியொருத்தி தன்னிடம் இருப்பதாயும் அவளு ள்கு அந்த மந்திரத்தைக் கற்றுக் கொடுக்கும்படியும் சொன்னான். அவ்வாறே ஒருவரை யொருவர் பார்க் காமல் திரைமறைவிலிருந்துகொண்டு மந்திரம் உப தேசிக்கையில் ஒருநாள் வாசலத்தத்தைக்கு மந்திரம் வாயில் தழையவில்லை. உதயணனுக்குக் கோபம் பிற ந்து 'கூனி முண்டையே உன் வாயில் தழையவில்லை யா? என்று வைதான். அதனைப் பொறுத வாசல தத்தை 'குஷ்டரோகக் கசமே! யாரையடா சொன் னாய்' என்றாள். உதயணன் திரையை நீக்கிப் பார்த்து அவளை 'நீ யார்' என்றான்.

வாசு:—நான் அரசனுடைய மகளான வாசல தத்தை.

உத:—உனது பிதா என்னிடம் சொன்னபோது நீ ஒரு கூனி என்றாரே?

வாசு:—உன்னைக் குறித்துச் சொல்லும்போது நீ குஷ்டரோகி என்றார்.

உத:—ஒருவேளை நாமிருவரும் ஒருவரை யொரு வர் கண்டு காதலிப்போமென்று அரசன் கருதினான் போலும். அவ்வாறே ஆகுக' என்று அன்று முதல் இருவரும் மந்திரங்கள் பயிலாமல் மகிழ்ச்சியோடு காலத்தள்ளி வந்தனர். அரசன் தன்மகளைப் பாடம் நடந்து வருகிறதா என்று கேட்டபோது எல்லாம் சரிவர நடப்பதாகவே கூறிவந்தான்.

இவ்வாறு சிலநாள் செல்லவே, உதயணன் வாசல தத்தையைப் பார்த்து அவளுக்குப்பெற்றோர் உடன் பிறந்தோர் செய்வதைக் காட்டிலும் கணவன் அதிகம் செய்யக்கூடுமென்றும், ஆதலினால் தன்னைச் சிறையி னின்றும் மீட்டுவிட்டால் அவளுக்கு ஐந்துறு தாதிய ரையியம்பித்துடன் அவளை முதல் ராணியாகச்செய் வதாகவும் கூறினான். அவள் தான் சொல்லுகிறபடி தன் கணவன் நடப்பதானால் அவ்வாறு செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டாள்.

ஒரு நாள் வாசலத்தத்தை அரசனிடம் சென்று வணங்கிவிட்டு ஒதுங்கி நின்றாள். அரசன் தன்மக ளுக்கு வேண்டியதென்னவென்று கேட்டபோது, வாசலத்தத்தை தான் மந்திரசித்தி பெறுவதற்குச் சில மூலிகைகள் வேண்டியிருக்கின்றனவென்றும் அவை இரவில் குறித்த காலங்களில் எடுக்கவேண்டியிருக் கிறதென்றும் கூறித் தானும் உதயணனும் நினைத்த போது அரசன்மனையை விட்டு வெளியிற் செல்ல உத் தரவு வேண்டுமென்றும் கேட்டான். அரசன் அவ் வாறே உத்தரவு கொடுத்ததோடு ஒருதனி வாயிலும் விட்டான். ஒரு நாள் பிரச்சோதனன் உய்யான வனம் சென்றிருந்தான். இதுதான் தக்க சமயம் என்று கண்ட உதயணன் பல சாக்குகளில் வெள்ளி தங்க நாணயங்களை நிறைத்துக்கொண்டான். பிரச் சோதனன் முற்பிறப்பில் ஒரு புத்தருக்குப் பிச்சை கொண்டோய்க் கொடுத்த புண்ணியத்தின் பயனாகப் பெற்ற ஐம்பது காதம் செல்லக்கூடிய பத்தாவதி என்ற ஒரு யானையின்மேல் வாசலத்தத்தையை ஏறச் செய்து தானும் ஏறிக்கொண்டு கௌசாம்பி நோக்கி நடந்தான். இந்தச் செய்தியைக் காவலாளிகள் அரசனிடம் சொன்னார்கள். பிரச்சோதனன் உடனே ஒரு சேனையை அனுப்பினான். அந்தச் சேனையைக் கண்டவுடன் உதயணன் தன்னிடமிருந்த தங்க நாணய மூட்டையை அவிழ்த்துக் கொட்டினான். அந்தப் பொன்னை வந்த சேனை பொறுக்கிக்கொண்டு நின்றவிட்டது. பின்னும் சில சேனை தொடர்ந்து வருவதைக்கண்ட உதயணன் வெள்ளி மூட்டையை உதறினான். வெள்ளியின் மேலிருந்த ஆசையால் சே னைகள் அதனைப்பொறுக்குவதற்குள்ளாக உதயணன் உசேனிக்கு வெளிப்புறத்திலிருந்த தனது படையை அடைந்தான். தன் சேனையோடு கோசாம்பி சென்று வாசலத்தத்தையை மணந்து தலைமையிராணியாக்கி னான்.

பின்னும் உதயணன் மாகண்டியாள் என்றொரு பார்ப்பனக் கன்னியை மணந்தான். குரு நாட்டிலே மாகண்டியாள் என்றொரு பார்ப்பனன் இருந்தான். அவனுக்கு மிக்க அழகு வாய்ந்த பெண்ணொன்று

இருந்தது. அதற்கும் மாகண்டியாள் என்று பேரிட் டான். அந்தப் பெண்ணைப் புலர் வந்து கேட்டும் அவர்கள் எல்லோரும் தகுதியில்லாதவர்கள் என்று பார்ப்பனன் தள்ளி விட்டான். ஒருநாள் தனக்குத் தான புத்தர் ஓரிடத்திலிருக்கக் கண்டான். அவரு டைய வடிவழகைக் கண்டு அவரே தனது மகனா கேற்ற மணவாளன் என நிச்சயித்தான். அவரை அங்கேயே இருக்கும்படியும் தனது பெண்ணை மணந்துகொள்ளும்படியும் வேண்டிக்கொண்டு ஒரு திரும்பினான். அதன்பின் வீட்டுக்குச்சென்று தன்னுடைய மனைவியை யழைத்துப் பெண்ணை அலங்கரிக்கச் சொன்னான். ஊராரித் செய்தியைக் கேட்டு அதிசயம் அடைந்து கூடினார். ததாகதரோ இருந்த இடத்திலிருக்காமல் அந்த இடத்தில் தன்னுடைய அடிச்சுவட்டைப் பதித்துவிட்டு வேறிடம் சென்ற னார். பின் பார்ப்பனன் தன் மனைவியோடு பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு வந்துதான் கண்ட துறவியைத் தேடினான். அவரைக் காணுது திகைக்கையில் அவரு டைய அடிச்சுவட்டைக் கண்டான். சாஸ்திரங்களில் பண்டிதையாகிய அவனுடைய மனைவி இந்த அடிச் சுவட்டை யுடையவர் பாசங்கடந்த பரமசாது என் றும் பேராசையுடையவனது அடிச்சுவடு அகலமாக வும், பொக்கிரியின் அடிச்சுவடு நிலத்தில் அழுந்தி யும் காமாதானது சுவடு தெரியாமலும் பாசங்கடந் தவனது சுவடு தெளிவாகவும் இருக்குமென்று கூறி னான். அந்தச்சமயத்திலே புத்தரும் அவவிடம்தோன் றினார். பார்ப்பனன் அவரைக் கண்டு தன் பெண்ணை மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்ன வேண்டிக்கொண் டான். அவர் பார்ப்பனனுக்கும் அவனுடைய மனை விற்கும் நல்லறம் உணர்த்தி இந்த உடல் பொல்லாப் புன்குரம்பை மலமுத்திரங்கள் நிறைந்ததொரு கூடு என்று கூறினார். புத்தரது அறவுரையைக் கேட்ட பார்ப்பனனும் அவனது மனைவியும் தம்மகளை பார்ப்பனனது இளவலிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுத் துறவு பூண்டு அருகரானார்கள்.

மாகண்டியாள் என்ற பெண்ணை தன்னை மலமுத் திரம் நிறைந்ததொருகூடு என்று சொன்னதற்காகத் ததாகதர்மேல் வன்மங்கொண்டு அவரைத்துன்புறுத் துவதாகத் தீர்மானித்தான். இவளுடைய சிற்ப் பன் இவளுடைய அழகைக் கண்டு இவள் அரசருக் கே உரியவளென்று தீர்மானித்து, அவளை அலங்கரித்து அரசனுை உதயணனிடம் கொண்டு சென்று அவளை மணந்துகொள்ள வேண்டினான். அவளது அழகில் ஈடுபட்ட உதயணன் அவளை மணந்து கொண்டு இராணியாக்கினான்.

இவ்வாறாக உதயணன் தனது மூன்ற பட்டமகி ஷிகளோடும் வாழ்ந்து வருகையில் சாமாவதி தனது தோழிகள் மூலமாகப் புத்தரது அறவுரையைக் கே ட்டு அவரது அருளைப் பெற்றாள். இதனை அறிந்த மாகண்டியாள் புத்தரிடத்தள்ள தனது வன்மத் தைத் தீர்த்துக்கொள்ள இதுதான் சமயமென்று யோசித்தான். அந்தக் காலத்தில் அரசன் தனது காலத்தை வாரம் ஒரு இராணியிடம் கழித்து வந் தான். மாகண்டியாள் அரசன்மனையிலிருக்கும்போது சாமாவதிமேல் இல்லாத பல பொய்க் கோள்களைச் சொன்னதோடு அவள் புத்தத் துறவிகளுக்குப் பல பண்டங்களையும் அழித்துவிடுவதாக உரையேற்றி

பிருந்தான். ஆனால் உதயணன் அதனை வெகுவாக நம்பவில்லை. மாகண்டியாள் ஒரு நல்ல பரம்பரைப் பிடித்துக்கொண்டிருப்பதால் அதனுடைய நச்சுப் பண்பை உணர்ந்துகொண்டிருப்பது உதயணனுடைய யாழின் துளைக் குளத்திலிருந்து புகைகாத்துகளை வைத்து மூடிவைத்திருந்தான். சாமாவதி அரண்மனைக்குச் செல்லும் போது வந்தவுடன் மாகண்டியாள் தான் ஒருகெட்ட கண்காணிப்பாகவும் அவளுடைய அரண்மனைக்குப் போகவேண்டாமென்றும் உதயணனைத் தடுத்தாள். அதைச் சொல்லிக் கேளாமல் சாமாவதியினுடைய அந்தப்புரத்துக்கு உதயணன் புறப்படவே மாகண்டியாள் புறப்பட்டுச் சென்றாள். யாழும் உடன் போய்ற்று. அங்கு உதயணன் துயிலுக்கையில் ஒரு வரும் அறியாதபடி யாழிலிருந்து அப்பூங்கொத்தை மாகண்டியாள் நீக்கினாள். நாகம் இரண்டு மூன்றுநாடாக ஆகாமலே இரந்தால் புல் என்று கிளம்பிப் பட்டமெடுத்து ஆடி உதயணனுடைய பக்கையருகிற் சென்று தங்கிற்று. மாகண்டியாள் தனக்குச் சக்கரத் தியானசாமாவதி அரண்மனைக் கொல்ல ஏற்பாடுசெய்து விட்டதாகக் கூக்குரலிட்டாள். அரசனும் ஆய்ந்து ஒய்ந்து பராமல் சாமாவதியின்மேல் வெறுப்புற்று அவளையும் அவளது அடிச்சிகளையும் வரிசையாக நிறுத்தித் தனதுவிலைவாசியைத் துக்கூர்த்த அம்பொன் றை விட்டான். சாமாவதி பெரியோரைப் பேணித் ததாகதரை வணங்கி வந்ததாலும் அவள் குற்றமற்ற வளானதாலும் விட்ட அம்பு அவள்மேற் படாமல் திரும்பி வந்து உதயணன் மாட்பில் தைத்தது. இதனைக் கண்ட உதயணன் சாமாவதி நிரபராதி யென் றெண்ணி அவள் காலில் விழுந்து தன்னை மன்னிக் கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அவள் தன்னால் ஆகக்கூடிய தொன்றுமில்லை யென்றுகூறிப் புத்தரையும் சங்கத்தையும் தருமத்தையும் கேட்கும்படி சொல்லி னாள். அன்று முதல் அவன் ஆனந்தரிடம் அறவுரை

கேட்டுவந்தான்.

தன் எண்ணம் பலிக்காமற் போனதைக் கண்ட மாகண்டியாள் தனது சிற்றப்பனுக்குச் சொல்லியனுப்பி அவனை வரவழைத்துச் சாமாவதி யந்தப்புரத் துக்குச் சென்று அவளுடைய துணிகளையும் உடுப்பு களையும் எண்ணெயில் நனைத்துத் தீவைத்து எரித்து விடும்படி செய்தாள். அந்தப்படியே அவன் துணிக ளை எண்ணெயில் நனைத்துத் துணிகளிலும் மற்ற இ டங்களிலும் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும்போது சாமா வதியின் சேடிகள் இப்படிச் செய்வதற்குக் காரண மென்னவென்று விசாரித்தனர். அந்தப் பார்ப்ப னன், தூண்கள் பழுதாக விருப்பதால் அவற்றைப் பலப்படுத்த வேலை செய்யப்படுகின்றதாகச் சொல்லி அவர்களை அங்கு வராமற் செய்து தாளிட்டு நெரு பு வைத்தான். அந்தப்புரம் நெருப்புப்பற்றி எரிவ தைக் கண்ட சாமாவதி இவை கடவுளுடைய செயலென்று கூறிக் கடவுளைத் தியானிக்கும்படி கூறினாள். இவ்வாறு சாமாவதியும் அவளது உடன் கூட்டமும் ஒருங்கே அழிந்துபோனதைக் கேட்ட உதயணன் அதிக வருத்தப்பட்டு இவ்வாறு அவர் களைத் தீயிலிட்டது மாகண்டியாள் என்று அவ ளுடைய வாய்ப்பிறப்பாலே அறிந்தான். அதற்காக மகிழ்வதாகப் பாசாங்கு செய்து உதயணன் மாகண் டியாளை மெச்சுவதாகக்கூறி அவளுடைய உறவினர் களை வரவழைத்து அவர்கள் எல்லோரையும் ஒரு பெருங்குழிவெட்டி அதனிறன்றளி மேலே செத்தை யைப் போட்டுக் கொளுத்திக் கொன்றான். பெரிய சட்டியில் எண்ணெயைபூற்றி வைத்து அடுப்பிலேற்றி க்காய்ச்சி அதனில் மாகண்டியாளுடைய சதையை அறுத்துப்போட்டு வறுத்து அவளைத் தின்னும்படி செய்து சித்திரவதை செய்தான். இவ்வாறாக இருவ ரும் இறந்த பின் வாசலத்தையோடு சுகமாக வாழ்ந்து வந்தான்.

சூரியன்

[331-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சூரிய குடும்பம்.

தாமகேதுக்கள்.

“நகைத்தொழி லறியா நன்னகர் வரைப்பகம்
புகைக்கொடி சமந்து பொங்கெரி தோன்ற”

பெருங்கதை [1 - 47. 70 - 71.]

அடங்காப் பிள்ளைகள்:—ஒரு குடும்பத்தில், தாய் தந்தையர்களுக்கு அடங்காப் பிள்ளைகள் சில இருத் தல் போலச் சூரிய குடும்பத்திலும், சூரிய ஆட்சிக்கு அடங்காத பிள்ளைகளாகச் சில இருக்கின்றன. இவையே தாமகேதுக்களாம் (Comets). இவற்றை வால் நகர்த்திரம் என்று பொதுமக்கள் வழங்கி வரு கின்றனர். இவற்றின் வருகை, ஒரு ஒழுங்குக்குட் பட்டதல்ல. அடியார்க்கு நல்லார், கர்த்துறைகோட் கள், வட்டம், சிலை, துட்பம், தாமம் என நான்காக விளங்குவனவற்றில், தாமக்கோள், புகைக்கோடி எனப் பெயர்பெறும் என்பார். இவற்றின் தோற் றத்தைத் தூர் அதிர்ஷ்டக் காட்சி என்று உலகினர்

கருதுகின்றனர்; உலகத்திற்கு ஏதோ தீங்கு விளையப் போவதைக் காட்டும் உற்பாதம் என நம்புகின்றனர். இவற்றை, இவ்வாறு, வானத்தே சகுனம் காட்டும் விண்மீன்களாய்க் கருதுவதில், யாதேனும் உண்மை யுண்டோ என ஆராய்வோம்.

செல்லும் வழி:—தாமகேதுக்கள், சூரிய குடும்பத் தைச் சேர்ந்த கிரகங்களைப் போன்றவை அல்ல. இவை, கெட்டிப் பொருளால் அல்லாமல், வாயுப் பொ ருளால் அமைந்தவையாகும். இவற்றின் பாதைகள், மற்ற கிரகங்களின் பாதைகளைப்போலிராமல், நீண்ட வட்டமாய்த் திகழ்கின்றன. கிரகங்களின் பாதைகள் எல்லாம், சற்றேறக்குறைய ஒரே புரப்பில் (One pla-ne) இருக்கின்றன, என்று கூறலாம்; தாமகேதுக் களின் பாதைகளோ, இக்கோளங்களின் பாதைகளின் குறுக்கே செல்லுவதால், வேறு பல பரப்பில் உள்ளன வாம்.

வடிவம்:—தாமகேதுவின் வடிவை ரோக்கும்பொ முது, அதனில் வட்டமான ஒரு தலையும், பல கல் து

ரம் நீளமுள்ள ஒருவாலும், தோன்றுகின்றன. தலை, சூரியனைப் பார்ப்பதுபோல இருக்க, வாலோ, இந்தத் தலைக்குப் பின்னால், வெளிப்புறத்தே, பரந்து கிடக்கி ன்றது. சூரியனுக்கு அருகே வருக்போது, ஏதேனும் ஒரு கிரகத்தின் பாதையினாலோ சிலபோது தாம கின்றது; அப்படி நடைபயணம் அந்தக் கிரகத்தை சுற்றிப்படி, இத்தாமகேதுவினுள்ள பொருள்கள், அக்கிரகத்திற்போய் மோதுகின்றன. அதனால், அக் கிரகத்திற்குப் பெருங்கேடு விளையும். தாமகேதுவின் வாலினுள்ள வாயுப்பொருள்களினின்று, விவப்பொ டிகள் வருவதாயும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். தாம கேதுக்கள் ஒருமுறை சூரியனைச் சுற்றிவந்தபின் மறு படியும், அவ்விதமே, அவை சுற்றிவருமோ, அல்லது, அந்தவெளியில் பறந்துபோய் அலைக்கொண்டிருக் குமோ, நாம் அறியோம். இக்கேப்பற்றி முடிவாக ஒன்றும் சொல்ல இயலாது. இவை, சூரியகுடும்பத் தைச் சேர்ந்தனவோ என்றாகுட முன்னர் வானசா ஸ்திரிகள் ஐயப்பட்டிருந்தனர். ஆனால், இப்போது இவைகள் அனைத்தும், சூரியனது ஆட்சிக்கடங்கிய வையே என வானசாஸ்திரிகள் துணிந்து கூறுகின்ற னர்.

சில தாமகேதுக்கள்:—1680-ம் ஆண்டில், நியூட் டனால் சோதிக்கப்பட்ட தாமகேது, சூரியனைச் சுற் றிவர, 600 வருஷமாகிறது. 1682-ம் ஆண்டில் தோன் றியது, ஹாலி (Halley) என்பவர் பெயரால் வழங் கிவருகின்றது. இது சூரியனைச் சுற்றிவர 75 வருஷக் கள் செல்கின்றனவாம். ஈது, இரண்டாவது முறை 1759-ம் வருஷத்திலும், மூன்றாவது முறை 1910-ம் வருஷத்திலும், தோன்றியதாம். 1811-ம் ஆண்டில் மிகப்பெரிய தாமகேதுதோன்றி, ஒன்றரை வருஷம், கண்ணுக்கும் புலனாகி விளங்கியதாம். இவ்வாறு தோன்றி மறையும் பொருள்களின் இலக்கணத்தை, இன்னமும் வான சாஸ்திரிகள், ஆராய்ந்து வருகின் றனர்.

எரி நகர்த்திரங்கள் (Meteors)

ஆடு கயல்தேன் தனுச்சிங்கம் எரிமீன்
விழுமேல் அரசழிவாம்,
கோடு மகரத் துலையலவன் கும்பம்
அஃகம் குறைந்திடமே;
தேடு மிதுனம் மந்திரிசாம்; தெரிவை
யுந்தான் பிணிபெரிதாம்;
ஓடும் இடபம் மழையில்லை; உலவீழ்
குறியென் றறித்துரையே.

—வருஷாதி நூல்

உற்பாதம்:—இப்பாடல், வானத்தே நிகழும் மற் றோர் அற்புதக்காட்சியைக் கண்டு உலகினர் அஞ்சி நின்றதை விளக்குகின்றது. இராக்காலங்களில், நாம், வானத்தைச் சற்றேறும் கவனிப்போமானால், சில நகர்த்திரங்கள், நிலைபெயர்ந்து விழுவனபோலத் தோன்றுகின்றன. இவைகளே எரி நகர்த்திரங்கள். இவை வீழ்வதைக் கண்டதும், இவற்றைக் கண்ட தால் வரும் தீமையை, யாதேனும் ஒரு பூயின் பெய னாக்கறி ஒழித்துக்கொள்ளச் சிலர் முயல, இன்று

நாம் பார்க்கின்றோம். இரவிலே, அநேக எரி மீன்கள் விழுமாயின், அதுதான், உலகின் கேட்டிற்கோர் அ நிகுறியாகும் என்பர் சிலர். ஊனக்கண் கொண்டு கா ணும்போது இவை சிலவாய்த் தோன்றினாலும் தூர திருஷ்டிகொண்டு காணும்போது, பலவாய்த் தோன் றுகின்றன.

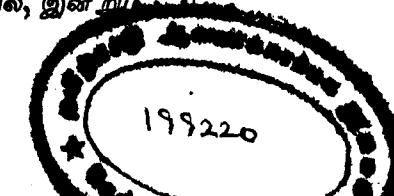
பூமியில் மோதுதல்:—இவை அந்தா வெளியிலே, சுழன்று திரிகின்ற சிறு உருவங்கள்; பூமியின் ஆக ருஷண சுத்தியால் வலித்து இழுக்கப்பட்டுப்பூமியின் ஆகாச எல்லைக்குள்ளே வந்து வீழ்கின்றன. இவை, நிமிஷத்திற்கு 2700 கல் தூரம் ஓடுகின்றன. இவை, இவ்வளவு வேகமாகச் செல்லும்போது, நமது வாயு மண்டலத்தில் மோதிக்கொண்டால், சூடு மிகுந்து எரிந்து தூளாகின்றன. எரிந்தும் எரியாமலும், பூமி யின்மீது விழும் இவை, பெரிய பாறையளவாகவும் இருக்கின்றனவாம். மெல்லிகோவில் விழுந்த பா றை, 50 டன் எடையிருந்ததாம். இவ்வாறு விழும் பாறைகளுக்குக் காந்தச் (Magnetic) சக்திபுண்டு. இவைகள் எரிந்துபோவதனால் உண்டாகும் சாம்பல், நம் பூமியின்மேலே படிந்துகொண்டே வருகின்றது. ஒரு வருஷத்தில் 146,000,000 எரி நகர்த்திரங்கள், சாதாரணமாய், நமது கண்களுக்குத் தோன்றுகின் றன என வானசாஸ்திரியார் ஒருவர் கணக்கிட்டிரு க்கிறார். இவை மிகுதியாக விழுவது, ஆகஸ்ட் மாதத் தில் 9, 10, 11ம் தேதிகளிலும்; நவம்பர் மாதத்தில் 13, 14, 15, 27, 28, 29 தேதிகளிலுமாம்.

தற்காலக் கோள்கை:—தற்கால வான சாஸ்திரி கள், இவைகளைப் பற்றிய சில உண்மைகளை வெளி யிட்டுள்ளார்கள். இவை, சூரியனைச் சுற்றி யோடுகின்ற மிகச் சிறு வடிவங்களின் கூட்டமாகும். பூமி சூரிய னைச் சுற்றி வருகையில் இக்கூட்டங்களுக் கிடையே செல்வதனால், இவைகளில் அநேகம் பூமியின் வாயுப் படலத்தினுள் அகப்பட்டுக்கொண்டு மொத்துண்டு எரிந்துபோகின்றன. இவற்றின் பாதைகள் எல்லாப் பக்கங்களிலும் நிறைந்திருக்கின்றன. இவற்றில் சில வே மிக நெருக்கமானவை. முற்றும் எரிந்து போகாமல், பூமியில் விழுந்து கிடக்கும் இப்பாறைகளைப் பரிசோதிக்கையில், இரும்பு நிக்கல் கல் முதலிய பொருள்களால் அமைந்தவையே இவ் வெளிமீன்கள் எனத் தெரியவருகிறது. பூமியில் இல்லாத பொருள் ஒன்றும் இப்பாறைகளில் காணோம். ஆகவே, பூமி யில் இருக்கின்ற தாதுப்பொருள்கள்தான், மற்ற அ ண்டங்களிலும் இருக்கவேண்டும் என்பதக்கு, ஈதும் ஒரு சந்திரனாகும்.

வேயுறு தோளிபங்கன் விடமுண்ட கண்டன்
மிகநல்ல வீணை நடவி,
மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமேல ணிந்தே
ஹமே புகுந்த அந்நால்
ஞாயிறு திங்கள் செல்வாப் புதன் வியாழன்
வெள்ளி சனிபாம்பிரண்டு முடனே
ஆசறு நல்ல நல்ல அனவுநல்ல நல்ல
அடியாழவர்க்கு மிதவே.

—திருஞான சம்பந்தர்.

21/1/28
25/1/22

பெயர்:	எடை Mass பூமியை விட எத்தனை மடங்கு	பரப்பு Surface பூமியை விட எத்தனை மடங்கு	அளவு Volume பூமியை விட எத்தனை மடங்கு	வேகம் Velocity ஒரு வினாடிக்கு எத்தனை கல்	வருவதும் சூரிய னைச் சுற்றி வரும் நேரம் எத்தனை வருவதும்	நாள். தன்னைத் தானே சுற்றி வரும் நேரம் நா. மணி.	சூரியனிலிருந்து தூரம் பூமியிலிருந்து தூரம் சூரியனிலிருந்து தூரம்	பெயர் albedo உபகிரகத்தின் கொள்கை	சூரியத் தோற்றம் பூமியை விட எத்தனை மடங்கு
சூரியன்	332000	11973	1310130			25 4 48		0	—
புதன்	.048	.147	.06	29.7	.24	25	6.67	.14	0 7
வெள்ளி	.820	.945	.92	21.9	.62	23 21	1.91	.76	0 1.98
பூமி	1	1	1	18.5	1	23 56	1	.5	1 1
செவ்வாய்	.107	.285	.15	15	1.88	24 37	.43	.22	2 .5
வியாழன்	317.7	119.3	1304	8.1	11.86	9 55	.037	.62	9 .04
சனி	94.8	85	783	6	29.46	10 14	.011	.72	10 .01
புரானஸ்	14.6	16.2	65	4.2	84.02	9 30	.003	.6	4 .0025
நெப்டியூன்	17	19.3	85	3.4	164.78		.001	.52	1 .0011
சந்திரன்	.012	.02	.075			27 7 43	1	.17	0 —

பெயர்:	சூரியனிலிருந்துள்ள தூரம்		குறுக்களவு Diameter		குருத்துவம் Gravity		இறுக்கம் Density	
	கோடி கல்	பூமியை விட எத்தனை மடங்கு	ஆயிரம் கல்	பூமியை விட எத்தனை மடங்கு	பூமியை விட எத்தனை மடங்கு	ஒரு வினாடியில் விழும் அடிகள்	பூமியை விட எத்தனை மடங்கு	நீரைவிட எத்தனை மடங்கு
சூரியன்			866.4	109.4	27.65	444.6	.25	1.39
புதன்	3.6	.387	3.03	.383	.43	6.91	.85	4.72
வெள்ளி	6.72	.723	7.7	.972	.82	13.19	.89	4.94
பூமி	9.29	1	7.918	1	1	16.08	1.00	5.55
செவ்வாய்	14.15	1.524	4.230	.534	.38	6.11	.71	3.92
வியாழன்	48.33	5.203	86.5	10.92	2.65	42.61	.24	1.32
சனி	88.66	9.539	73	9.21	1.18	18.97	.13	.72
புரானஸ்	178.19	19.18	31.9	4.029	.90	14.47	.22	1.22
நெப்டியூன்	279.16	30.05	34.7	4.395	.89	14.31	.20	1.11
சந்திரன்			2.163	.273	.17	2.73	.61	3.39

கம்பராமாயணம்

கிஷ்கிந்தா காண்டம்—10. கிட்கிந்தைப் படலம்

[325-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

வந்தவர் யாரும் பரதனை யாவார்

இராகவன் இருந்தவிடம் கடிது நண்ணுந் கருத்தி
னோடு புறப்பட்டு,

அங்கத் துடன் செல வரிகன் முன் செல
மங்கைய ருள்ளமும் வழியும் பின் செலச்
சங்கையி லிலக்குவற் றமுவித் தம்முனிற்
செங்கதி ரோன்மகள் கடிது சென்றனன்

[சிவந்த கிரணங்களை யுடைய சூரியனது புத்திரனாகிய
சுக்கிரீவன், தன்னிடத்தில் சந்தேகம் நீங்கிய இலக்குமண
னைத் தழுவி, அங்கதன் உடன் வரவும், வானரர் முன்னே
செல்லவும், காதலுடைய மங்கையர்களை துமனம் தன்னைத்
தொடர்ந்துவரவும், நடந்தவழி பின்னாகப் போய்விடவும்,
சமயத்தில்]

தன் தமையன் என்னும் படியான இராமனிடத்திற்கு விரை
வாகச் செல்வானானான்]

இப்படி,

ஒன்பதி னாயிர கோடி யுகத்தன்
முன் செலப் பின் செல மருங்கு மொய்ப்புற
மன்பெருந் கிளைஞரு மருங்கு சுற்றி
மின்பொரு பூணினை செல்லும் வேலையில்

[ஒன்பதி னாயிர கோடி வானரச்சேனைத் தன் முன்னும்
பின்னும் பக்கத்திலும் நெருங்கிவரவும், நிலைத்த பெரிய
உறவினர் அயலில் சூழ்ந்துவரவும், மின்னல் போன்ற ஒளி
விசகின்ற ஆபரணங்களை யணிந்த சுக்கிரீவன் செல்லுந்
சமயத்தில்]

கொடிவன மிடைந்தன குமுறு பேரியின்
இடிவன மிடைந்தன பணில மெங்கின
தடிவன மிடைந்தன தயங்கு பூனொளி
பொடிவன மெழுந்தன வானம் போர்த்தவே
[துகிற்கொடிகள் காடுபோல் அடர்ந்தன. முழங்கும் பே
ரிகையின் ஒலித்திரள் நிறைந்தன. சங்குகள் முழங்கின.
விளங்கும் ஆபரணங்களின் ஒளியாகிய மின்னற் கூட்டங்
கள்கிறைந்தன. புழுதிகள் கிளம்பி வானத்தை மறைத்தன]
பொன்னினிற் முத்தினின் புனைமென் னாசினின்
மின்னின மணியினிற் பளிங்கின் வெள்ளியிற்
பின்னின விசம்பினும் பெரிய பெட்டிற்
துன்னின கிவிகைவெண் கிவிகை சுற்றின
[பொன்னினாலும், முத்துக்களாலும், அலங்கரித்த
மெல்லிய துணிகளாலும், பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்
களினாலும், ஸ்படிகங்களினாலும், வெள்ளியினாலும், செய்யப்
பட்ட பல்லக்குக்கள் நெருங்கிவந்தன; வெண்குடைகள்
ஆகாயத்திலும் பெரியனவாய் விரும்பும்படி சூழ்ந்து வந்
தன]
சிவிகை பல நெருங்கிவந்தனவேனும் சுக்கிரீவன்
அவைகளொன்றினும் ஏறினான். இலக்குவனோடு
சுக்கிரீவனும் ஒரு சிவிகையில் ஏறி இராமன் பாற்
சென்றனர் என்று வான்மீகி முனிவர் கூறியிருப்ப
தற்கு மாறாகக் கம்பர்,

வீரனுக் கிளையவன் விளங்கு சேவடி
பாரினிற் சேறலிற் பரிதி மைந்தனார்
தாரினிற் பொலன்கழ றழங்கத் தாரணித்
தேரினிற் சென்றான் சிவிகை பின் செல
[இராமனது தம்பியின் விளங்குகின்ற சிவந்தபாதங்கள்
தரையில் நடந்து செல்வதால், சூரியனது புதல்வனாகிய
சுக்கிரீவனும், கிண்கிணிமாலே போல அழகிய பொன்னா
லாகியதன் வீரக்கழல் சப்திக்க, தன்பல்லக்குப் பின்னே
வறிது வர, பூமியாகிய தேரின்மேற் சென்றான்]
என்று காட்டுகின்றார். முப்புரமெரித்த காலத்தில்
இப்பூமி சிவபிரானுக்குத் தேராக அமைந்தது பற்றி
இப்பொழுது அது சுக்கிரீவனுக்கும் தேராக அமை
தல் கூடுமென்னப்பகரும் முகத்தால் அவன் தரையி
னடந்துசென்ற பான்மையைச் சுவையுறச் செப்புகின்
றனர் இப்புவர். அன்னவாறு,
எய்தினன் மானவ னிருந்த மால்வரை
நொய்தினிற் சேனைபின் பொழிய நோன்கழல்
ஐயலிற் குமரனுந் தானு மங்கதன்
கைதொடர்ந் தயல்செலக் காதன் முன் செல
[உடன்வந்த சேனைபின் தங்கவும், அங்கதன் பக்கத்தில்
தொடர்ந்துவரவும், இராமனைக் காணவேண்டும் என்னும்
ஆசை முன்செல்லவும், வலிய வீரக்கழலையும் அழகிய
விலையும் உடைய இலக்குவனும் தானும், இராமபிரான்
இருந்த பெரிய மலையை விரைவாக அச்சுக்கிரீவன் சென்
றடைந்தான்]

கண்ணிய கணிப்பருந் செல்வக் காதலித்
டண்ணலை யடிதொழ வணையு மன்பினு
னண்ணிய கவிசுலத் தரச னுடொறும்
புண்ணியற் றொழுகழற் பரதன் போன்றனன்
[மதிப்புமிக்க அளவற்ற பெரிய செல்வத்தில் ஆசையை
விட்டு இராமபிரானே அடிதொழுப்படி வந்துசெரும். அன்
பினால் நெருங்கிய வானரகுலத் தலைவனாகிய சுக்கிரீவன்,
நாள்தோறும், புண்ணியத்தின் உருவம்போல்வனாகிய
இராமபிரானே அடிதொழுகின்ற பரதனை ஒத்தான்.]
தன்னை வந்தடைந்த செல்வத்தை விட்டு இராம
பிரானே அடையுமொரு ஆர்வமுடன் வருகலின், முன்

னைய சாறு, குவருக்குமுள்ளவேற்றுமை
எவ்வளவேபாயினும், இந்தச் சுக்கிரீவனும் பரதனையே
போலுமொரு பெருமை பெய்தினான். செல்வத்தில்
ஆசைவைக்காமல் எம்பெருமானைச் சென்று சேர்ந்
தால் அதுபோதும். பரதனைப்போல் என்றுமே மிகப்
பெருஞ் செல்வத்தை ஒன்றென மதியாத ராயினும்
ஆகுந், சுக்கிரீவனைப்போன்று அதனைப் பெறுவதற்கு
அவானினோ ராயினும் ஆகுந்; மயக்கமறத் தெளிந்த
கிந்தையராக ஒருநீரா யொழுக்கிராயினும் ஆகுந்,
மற்று, இச் சுக்கிரீவனைப்போல் மதுவின் வேகத்தால்
இடையில் மயங்கினவ ராயினும் ஆகுந். எம்பெரு
மானது அருளை முன்னர்ப் பெற்றிருப்பவராயினும்
ஆகுந், பெற்றிரிதார் ஆயினும் ஆகுந்; அவன்முன்
சென்று நிற்கும் நிலையில் அனைவருமே ஒரு நீராகி
விடுகின்ற மேன்மையைக் கண்டறிந்த கம்பர்தம்
கவிதை இங்குச் சுக்கிரீவனைப் பரதனை போன்றவ
னுக்கிவிகின்றது. கடவுள் திறத்தினை அறியவல்ல
வர்கள் கலைஞர்களே. அக்கலைஞர்வாய்நின்றே கடவு
ளுந் தன் சொற்களைக் கற்கின்ற தென்னும்படி, இரா
மனுஞ் சிறிது பின்னர்ச் சுக்கிரீவனைப் “பரதனை”
என்றழைப்பது இவ்வருமையினைச் சாலச் சுவை
செய்து ஊட்டுகின்றது.

இனி, வான்மீகமுனிவர்தம் முறைப்படி இராம
னும் சுக்கிரீவனும் சந்தித்து அளவளாவும் செய்தி
யைச் சிறிது நோக்குவோம்:—
[சுக்கிரீவன் வானரர்களுக்கொவ்வந்து வைத்த அந்தக்
காணிக்கையெல்லாம் பெற்றுக்கொண்டு அவர்களைப்
புகழ்ந்துவிடைகொடுத்தனுப்பினான். அவன் இப்படித்தந்
தருக்கு இடப்பட்ட வேலையை முடித்துவந்த சூராகிய
வானரர்களை அனுப்பிவிட்டு இனித் தனது காரியமும்
இராமபிரானுடைய எண்ணமும் முடித்துவிட்டனவென்
றெண்ணினான். அப்போது லக்ஷ்மணர் மிக்க பலத்தை
யுடைய வானரோத்தமனாகிய சுக்கிரீவனை நயமொழி
ளால் சந்தோஷப்படுத்தி, வணக்கமாக “திருவுடையாய்,
உமக்குப் பிரியமாகில் இனிக்குங்கிந்தையை விட்டுப் புறப்
படுவோம்” என்றார். லக்ஷ்மணர் கூறிய இந்த வார்த்தை
யைக்கேட்டுச் சுக்கிரீவன் மிகவுஞ் சந்தோஷமடைந்து
“அப்படியே யாகட்டும்; நாங்கள் போவோம். நீர் சொன்
னபடி நான் செய்கின்றேன்” என்றான். சுக்கிரீவன் சுப
லக்ஷணங்கையுடைய லக்ஷ்மணருக்கு இவ்வாறு சொல்லி
விட்டுத் தாரை முதலாகிய பெண்களுக்கு விடைகொடுத்த
தனுப்பினான். பின்பு அவன் “இங்கே வாருங்கள்” என்று
தன் வானரத்தலைவர்களை உரத்துக் கூப்பிட்டான். அந்த
வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்கள் சிச்சிரம் வந்து சேர்ந்
தார்கள். அவர்களுள் பெண்கள்முன் போகத்தக்கவர்கள்
கைகூப்பிக்கொண்டு சுக்கிரீவன்முன் வந்து நின்றார்கள்.
அப்படி முன்னே வந்து நின்றவர்களைச் சூரியன்போன்ற
ஒளியுடைய சுக்கிரீவன் நோக்கி “சிக்கிரமடக் எங்களுக்
கொரு சிவிகை கொண்டுவாருங்கள்” என்றான். அதைக்
கேட்டு வானரர்கள் விரைவாகவோரழகிய சிவிகையைக்
கொண்டுவந்தார்கள். அதனைப் பார்த்துச் சுக்கிரீவன்
லக்ஷ்மணரை நோக்கி “லக்ஷ்மணா, இதில் சிக்கிரம் ஏதும்”
என்று சொன்னான். அப்படிச் சொல்லிவிட்டுச் சூரியனைப்
போன்ற ஒளியையுடைய சுக்கிரீவன் பெரிய வானரர்
கள் சுமக்கின்ற அந்தப் பொற் சிவிகையின்மேல் லக்ஷ்ம
ணருடன் ஏறினான். தலைக்குமேலே வெண்குடை நிழற்ற,
நாற்புறத்தும் வெண்சாமரம் இரட்ட, சங்க படகங்கள்
முழங்க, வானரர்கள் புகழ், மேலாகிய ராஜதிரிவுடனே
சுக்கிரீவன் சென்றான். அப்படி அவன் சுறுசுறுப்புடைய
அநேக வானவீரர்கள் ஆயுத பாணிகளாய்ச் சூழ்ந்து

வர இராமர் இருக்குமிடம் போய்ச்சேர்ந்தான். அங்குச் சேர்ந்தவுடன் அவன் லக்ஷ்மணரோடு சிலிகையை விட்டு இறங்கி இராமரை அணுகிக் கைகூப்பி நின்றான். அவன் கைகூப்பினதைக் கண்டு அவனுடன் வந்த வானரர்களெல்லாரும் கைகூப்பினார்கள். தாமரைமுகைகள் நிறைந்துள்ள தடாகம்போலக் கைகூப்பி நிற்கும் வானரச்சேனையைக் கண்டு இராமர் சக்கிரிவனிடத்தில் மகிழ்ச்சியடைந்தார். சக்கிரிவன் அவர் பாதத்தில் விழுந்து தலைவணங்க, இராமர் அவனை எடுத்து அன்பினாலும் மரியாதையினாலும் தழுவிக்கொண்டார்; தழுவினபின்னே “இப்படி இருக்க” என்று சொன்னார். பின்பு தரையிலிருந்த சக்கிரிவனை இராமபிரான் கோக்கி “அறம் பொருள் இன்பங்களைப் பாருபாடுசெய்து ஒவ்வொன்றையும் தக்ககாலத்தில் அனுபவிப்பவனே அரசனாவான்; அறத்தையும் பொருளையும் நீக்கிவிட்டு இன்பத்திற் பயின்று நிற்பவன் மரதனியில் படுத்துறங்கிக் கீழே விழுந்தபின் விழித்துக்கொள்வானாவான். தன் பகைவர்களை அழித்து நண்பினரைச் சேர்த்து அறம் பொருள் இன்பங்களின் பயனைத் தக்க காலத்தில் அனுபவிக்கின்ற அரசன் தருமமுடையவனாவான். பகைவரை யழிப்பவனே, நாம் முயற்சி செய்தற்கேற்றகாலம் வந்துவிட்டது. நாம் இனிச் செய்யவேண்டுவதை மந்திரிகளோடு ஆலோசனை செய்க” என்றார். அப்பொழுது சக்கிரிவனானவன் இராமரைநோக்கி “தடந்தோள, கெட்டுப் போன எனது செல்வத்தையும் கீர்த்தியையும் நிலையான வானர ராட்சியத்தையும் உம்முடைய அருளினால் நான் மீளவும் பெற்றுக்கொண்டேன். ஒருவன் செய்த நன்றிக்குக் கைம்மாறு செய்யாதவன் மக்களுள் கடைப்பட்டவனாவான். இப்படிப்பட்டவையுடைய தூறுவானரத்தலைவர்களும் பூமியிலுள்ள வனரர்களெல்லாரையும் அழைத்துக்கொண்டு ஆங்கு வந்திருக்கிறார்கள். பெருங் காடுகளையும் சேலங்களையும் தூர்க்கங்களையும் நன்றாக யறிந்தவரும், சக்கிரபுரம் உடையவருமான வீரத்தன்மையுடைய டிகளும், முசுக்களும்; விரும்பிய ரூபமெடுக்கவல்ல தேகத்தவர்களின் பிள்ளைகளாகிய வானரர்களும் தங்கள் தங்கள் சேனைகள் சூழ வழியில் வந்துகொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்திரன்போன்ற வலியுடையவானரர்கள், தூறு, தூறியும், கோடி, அபுதம், சங்கு, அற்புதம், தூற்றபுதம், மத்தியம், அந்தம்சமுத்திரம், இன்னும்பார்த்தம்என்னும் தொகையினர்களாக வருகின்றனர். விந்தமலையிலும்

மேருமலையிலும் விகித்தென்ற மந்தமலையிலும் மேருமலையிலும் போலும் பெரிய ரூபத்தையுடைய இந்த வானரர்கள் யுத்தத்தில் உமக்குத் துணையாக வந்து, இராவணனை அவன் சுற்றத்தாரோடும் கொன்று, உம் மைதிலியை மீட்டுத் தருவார்கள்” என்றான். புத்திமானாகிய இராமர் தமது சொற்படி சக்கிரிவன் செய்த ஏற்பாடுகளைக்கண்டு களிப்பெய்தி அவர்ந்த நிலோற்பலம்போல விளங்கினார்.

சக்கிரிவன் கைகூப்பிக்கொண்டு இவ்வாறு கூற, தருமவான்களுட் சிறந்த இராமர் அவனைத் தன் கைகளால் சுட்டித் தழுவி அவனை கோக்கி “இந்திரன் மழையை வருஷிப்பதும், ஆயிரங்கிரணங்களை யுடைய சூரியன் ஆகாயத்திலிருந்து இருளைப் போக்குவதும், சந்திரன் தன் கிரணங்களால் பூமியை நிர்மலமாகச் செய்வதும், உம்மைப் போன்றவர்கள் நண்பர்களுக்குக் கைம்மாறு செய்வதும் ஆச்சரியமன்று. நற்குணங்களெல்லாம் உம்மிடத்தில் கூடியிருப்பதும் ஆச்சரியமன்று. நீர் எப்போதும் தன்மையை யே பேசுவார் என்பதை நான் அறிவேன். அன்ப, உம்முடைய துணையைக்கொண்டு நான் என் பகைவரை எல்லாம் வெற்றியடைவேன்; எனது இனிய நண்பராகிய நீரே எனக்குத் துணையெய்தவேண்டும். புலோமனின் புத்திரியாகிய சசியை அதுஹ்லாதன் எடுத்துக்கொண்டு சென்றும் போல, அந்த ராக்ஷசர்களுட் சடையாயினான் தனது நாசத்தின்பொருட்டே சிதையை எடுத்துக்கொண்டு போயினான். செருக்குற்றிருந்த சசியின் பிதாவை இந்திரன் கொன்றும்போல, நான் எனது கூரிய பாணங்களால் இராவணனைச் சீக்கிரத்தில் கொல்வேன்” என்று சொன்னார்.

சக்கிரிவனைக் கண்டவுடன் இராமன் முன்னொருபோதும் அவன்பால் சீற்றங் கொண்டிராதான்போலப் பேசுகின்றான். ஆயினும், சக்கிரிவனது துணைவலியாலும் அவன் சேனைபலத்தினாலும், தன்னுடைய காரியம் கைகூடவேண்டியிருக்கின்ற தென்னும் ஒரு நினைவுபற்றி இராகவன் அங்ஙனம் அமைதியுற்றனனோ என்று ஆயிரக்கும்படி இராமனது வாசகங்கள் சில வானமீகர் தூலின்கண் வழங்கப்பெற்றிருக்கின்றன. கம்பர், இராமனது சீற்றம் தணிந்தவகையை மாத்திரங் கூறி, அந்தச் சந்தேகம் தோன்றாமல் காக்கின்ற பரிசு பாராட்டற் சூரியதாய் நிற்கின்றது. அதனை இனிக் காணலாம்.

ஒத்தெல்லோ

["Shakespeare's — "Othello"]

அங்கம் 2. களம் 3.

[332-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

மான்டானோ:-தக்கோய் ஒத்தெல்லோ, ஆபத்தானவனாய் நான் காயப்பட்டுள்ளேன்¹. நின் பதாகையாளன் எனக்கு ஒருவாறு துன்பஞ் செய்யும் பேச்சினை நான் மிதமாக—நான் அறிந்ததை யெல்லாம் உனக்குத் தெரிவிக்கக்கூடும்²; சுய அபிமானம் ஒருதூர்குணமாகவும், மூர்க்கமானது எதிர்க்கும்போது நம்மை நாமே காத்துக் கொள்வது பாவமாகவும் இருந்தாலன்றி இவ்விரவுநான் தவறாகச் சொல்லியது செய்தது ஒன்றும் அறியவும் அறியேன்³.

ஒத்தெல்லோ:-இப்பொழுது, தெய்வசாக்ஷியாக என் இரத்தமானது எனது சாக்கிரதையான வழிகா

கலகம் விளைந்த காரணத்தைச் சொல் என்று கேட்ட ஒத்தெல்லோவிற்கு மான்டானோ பதில் சொல்கிறான்.

(1) நான் பட்டிருக்கின்ற காயம் உயிரிற்கே ஆபத்தாக முடியலாம் - என்பது பொருள்.

(2) நான் பேசினால் வலி அதிகமாகவால், என்ன நிகழ்ந்ததென்பதை இயகோவே உனக்குத் தெரிவிக்கட்டும். நான் அறிந்த அளவு அவனும் அறிவான்—என்பது பொருள்.

(3) மூர்க்கனொருவன்என்னை எதிர்த்தபோது நான்என்னைக் காத்துக்கொண்டேனோ யன்றித் தவறாகநான் ஒன்றும் சொல்லவும் இல்லை, செய்யவும் இல்லை. தன்னைக் காத்துக்கொள்வது பாவமன்று, தன்னைக்காத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்ற சுய அபிமானம் தோஷமன்று; ஆகையால் நான் ஒரு குற்றமுஞ் செய்யவில்லை - என்பது பொருள்.

(4) கோபம் காமம் முதலிய மனோவிகாரங்களுக்கு இரத்தம் இருப்பிடமாகுமென்று கருதினர், கோபத்தால்

ட்டிகளை ஆளத்தலைப்பட்டு, சினமானது என்னுடைய சிறந்த விவேகத்தைக் கரியாக்கி நெற்காட்ட முயல்கின்றது⁴. நான் ஒருமுறை மூன்வேனாலும், அல்லது இக்கரத்தினை மாத்திரம் உயர்த்துவேனாலும் உங்க ளிற் சிறந்தவன், எனது வஞ்சியில் அமிழ்த்தவனாவான்⁵. இவ்வக்கிரம கலகம் எங்ஙனம் துவக்கியது, யார் மூட்டினார், இதனை எனக்குத் தெரியத் தருவாய்; இக்குற்றத்தில் ஒப்புக்கொள்ளலானவன், இருவரும் ஒரே பிரசவத்தில் என்னுடன் இரட்டையாயிருப்பினும், என்னை இழந்தவனாவான்⁶. என்ன; இன்னும் திகைத்திருக்கும் போருடைய ஒரு பட்டினத்தில், சனங்களின் இதயங்கள் விளிம்பளவு அச்சத்தால் நிறைந்திருக்க, இரவில் காவலுக்கமைந்த காப்புக்கூடத்தின் மீது, சொந்தமான குடும்பச்சண்டை நடத்துவதா! மிகக் கொடிய விபரிதம் இது⁷ - இயகோ, யார் துவக்கினார் இதனை?

மான்டா:-பக்தபாத உறவினலேனும், உத்தியோக உடன்பாட்டினாலேனும், உண்மையன்றி அதிகமேனும் குறைவேனும் பகர்வாயாயின், பின் நீ போர்வீரன் அல்லன்⁸.

இயா:-அத்துணையருகில் என்னைத் தீண்டவேண்டா⁹: இந் நாவானது மைக்கில் காஸ்லியோவிற்கு விரோதம் செய்யவேண்டிவதைக் காட்டிலும் என்வாயினின்று அதனை வெட்டிவிட்டிருக்க வேண்டுகின்றேன். ஆயினும், உண்மையைப் பேசுதல் அவனுக்கு யாதும் தீங்கு செய்யாதென்றே நான் என்னை யே உடன்படுத்திக்கொள்கின்றேன்¹⁰—இப்படியாம் இது தலைவ; மான்டானோவும் நானும் பேசிக் கொண்டிருக்க, உதவிக்குக் கூவிக்கொண்டு ஒருவன் வருகின்றான்; அவன்மீது செலுத்தற்கு நிச்சயித்த கத்தியுடன் காஸ்லியோ அவனைத் தொடர்கின்றான். ஐய, இம்மேன்மகன், காஸ்லியோவினிடையே சென்று தாமுமாறு வேண்டுகின்றான். நானோ, இப்பட்டினமானது இவ்வாவாரத்தினால் - அப்படியே நேர்த்துவிட்டது—பயத்தினால் படியாதபடி, கூவும் அவனைத் தூத்தித் தொடர்த்தேன்¹¹. அவன்காலின் வேகமுடையவனாகி என் கருத்தினைக் கடந்து ஓடிவிட்டான்¹²; கத்திகள் மோதிக்கொண்டிருக்கும் சத்தத்தைக் கேட்க நான் திரும்பிவிடலாயினேன்¹³. காஸ்லியோ ஆணைகள் பெருத்திருக்கின்றான்; இவ்விரவுவரையில், ஒருபோதும் நானனை முன் சொல்வதற்கு இயலாது¹⁴. நான் திரும்பிவந்தபொழுது—மிகச் சிறுநேரமே இது¹⁵—நீயே பிரித்தபோது மீண்டுமவர்கு இருந்தபோன்றே அடியிக்குத்துமாக நெருங்கியிருக்கக் கண்டேன். இவ்விடயம்பற்றி நான் இதன்மேல் ஒன்றும் விளம்ப இயலாது. மற்று, மனிதர் மனிதரே: உத்தமமானவர்களும் ஒவ்வொருபோது மற்றவர்களை நன்றி¹⁶. கடுஞ்சினம் மூண்டிருப்பவர், தமக்கு நன்மை நாகிகின்றவர்களை அடிப்பதுபோல, காஸ்லியோ அவனுக்குச் சிறுதீங்கு ஏதேனும் செய்திருக்கலா மாயினும், பொறுமையாற் கடக்கமாட்டாதவொரு விபரித நித்தனியினின்று பாய்ந்தது ஏதேனும் அவனிடமிருந்து, நிச்சயம், காஸ்லியோ பெற்றிருக்கவேண்டுமென்று நம்புகின்றேன்¹⁷.

இரத்தம் கொதிக்கின்றது” என்னும் வழக்கு இதற்குச் சான்றாகும். அறிவு பொறை நிறை முதலியன சாக்கிரதையான வழிகாட்டிகளாம். இரத்தம் இவைகளை ஆள்கின்றது, என்பது, அறிவிற்கு மாறியினும், எனது சினம் செய்யத் துண்டிவதை செய்யும்படி நேரும், எனப் பொருள்படும்.

சினம்..... முயல்கின்றது = சினமானது என்னுடைய விவேகத்தின்மேல் கரிபூசியதுபோல் அதனை இருக்குமிடத் தெரியாமற் செய்து பலமற்றதாகித் தன் வழியே என்னை இழுக்க முயல்கின்றது - என்பது பொருள்.

(5) வகை என்பது இங்குத் தண்டனை எனப் பொருள்படும்.

எனது வகையில் அமிழ்த்தவனாவான்—எனது தண்டனையால் அழிந்துவிடவான் - என்பது பொருள்.

(6) இந்தக் குற்றம் செய்தவனாக. ஏற்படுகின்றவனும் நானும், ஒரே பிரசவத்தில் இரட்டைப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்திருந்தாலும் நான் அவனைக் கண்டேட்டம் சிறிது மின்றித் தண்டித்துவிடுவேன் - என்பது பொருள்.

என்னை இழந்தவன் ஆவான்—தன்னுடன் நான் உடன் பிறப்பு ஆகின்ற உறவை இழந்து பின்என்னுடைய தண்டனைக்கே உரியவனாவான் - என்பது பொருள்.

(7) பட்டினமோ போர்ப்பயத்தினாலே திகைத்திருக்கின்றது. இச்சனங்கள், எந்தவேளையில் என்ன சேருமோ என்னும் பயம் நிறைந்திருக்கின்றனர். இந்நிலையில், காவலுக்கென்று அமைந்தவர்களே தம்முள் கலகம் செய்வார்களாயின், பிறகு இச்சனங்கள் நம்மை எங்ஙனம் மதிப்பார்; ஆதலின், இது கொடிய ஒரு குற்றம் ஆகின்றது—என்பது பொருள்.

(8) இயாகோ, நீயும் காஸ்லியோவும் உறவினர்களாக இருப்பீர்களாயின், அவ்வுறவுபற்றிய, பக்தபாதத்தினாலேனும், அல்லது ஒரே தலைவன்கீழ் நீங்கள் இருவரும் உத்தியோகம் செய்கின்றபடியால், அதுபற்றி ஒருவரை யொருவர் காட்டித்தரலாகாது என்னுங் கருத்தினாலேனும், நடந்தது நடந்தபடி கூறாமல் அதிகப் படுத்தியோ குறைவாகவோ பேசுவாயானால், அப்புறம் நீ ஒரு போர்வீரன் என்ற பெயரிற்கு உரியவனாகமாட்டாய்—என்பது பொருள்.

(9) போர்வீரன் என்னும் பெயரையே என்னுடைய உடைமைகளிலெல்லாம் மிகப்பெரியதாகவும் எனது அந்தரங்க உரிமையாகவும் மதித்திருப்பவன் நான்; அதன்மேல் நீ ஆணை வைக்கலாகாது—என்பது பொருள்.

நான் எப்படியும் காஸ்லியோவின் சார்பில் சிறிதுபக்தபாதமாகப் பேசவேண்டித்தான் இருக்கும்; ஆயினும் நீ இவ்வளவு பெரிய ஆணையை வைத்துவிட்டாய். இனி என்ன செய்வேன், என்பவன்போல் நடத்து, காஸ்லியோவின் குற்றத்தைத்தான் மறைக்க முயல்கின்றவனென்றே ஒத்தெல்லா நம்பும்படிசெய்யும் இயாகோவின் இத்தத்திரம் மிகவும் ஆழமானது.

(10) உண்மையைச் சொன்னாலும் அது காஸ்லியோவிற்கு விருதமாகாது என்னுந் துணிவினால்தான் நான் நடந்ததைச் சொல்ல உடன்படுகின்றேன்—என்பது பொருள்.

(11) இவ்வாவாரம் பெருகி அதனால் சனங்கள் அஞ்சிக்கலக்கலாகாது என்றேநான் அவனைத் தூத்திச்சென்றேன்; ஆயினும், காவல்மணியை அடித்துக் கலக்கத்தை உண்டாக்கிவிட்டான்—என்பது பொருள்.

நிகழ்த்தற்குமாறாக இயாகோ பொய்சொல்கின்றான் என்பது நினைப்படை.

(12) நான் தடுப்பதற்குமுன் வேகமாக ஓடிவிட்டான் என்பது பொருள்.

(13) அவனைத் தூத்திப் பிடிக்கமாட்டான் என்று சொல்லி, கட்டைகளைச் சொல்லி நான் திருப்பிவிட்டேன்.

உன்னைக் கொல்லாவிசுவாசம் இல்லை. இயாகோவின் ஆணைகள் இட்டபடியின்படியே நான் செய்தேன். எனது இதயத்திலுள்ளவனாய், இவன் இப்பொழுது என்னுடையவனல்லவன் என்பது பொருள்.

(15) மிகச் சிறுநேரத்திற்குள், என்பது பொருள்.

22-1792